Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 92 (444) miercuri 16 noiemb. 1955 ★ 4 pag. 15 bani

ÎN CINSTEA CELUI DE AL II-lea CONGRES AL PARTIDULUI

Impodobim cu pomi, satele și orașele patriei noastre

Haideți copii! Mai e încă mult de lucru. Pionierii au pornit cu hărnicie să planteze puieți și să-i apere împotriva dăunătorilor și a iernii.

Tradiționala muncă de toamnă a pionierilor și școlarilor, plantarea puieților și îngrijirea pomilor, a început. Din toate colțurile țării ne vin vești despre elanul cu care pionierii și școlarii au pornit la muncă.

In cinstea celui de al II-lea Congres al Partidului nostru să plantăm mii de puieți, să facem totul pentru a păstra puternic și sănătos fiecare pom, pentru a transforma satele și orașele patriei noastre în adevărate grădini!

★ ★ ★

Pe lingă școala noastră

Pe strada unde se află școala noastră nu era nici un copac. Atunci pionierii s-au hotărît să planteze aici puieți tineri. Zis și făcut. Indată au început munca. Au săpat gropile, au sădit 32 de puieți de plopi și meri și apoi au nivelat pămîntul.

Intreaga unitate a lucrat cu bucurie și printre primii la lucru au fost Leonida Tudor, Balica Tudor, Bălălău Ana și mulți alți elevi.

Paulina POPA
Șc. medie de 10 ani nr. 2
Buzău
regiunea Ploești

300 de puieți

Ca să se oprească alunecările de teren, pionierii din comunele Cărpiniș și Săcelu din raionul Novaci s-au hotărît să planteze salcîmi și stejari pe dealurile din marginea satelor.

Numai în cîteva zile unitatea de pionieri a reușit să sape 300 de gropi unde au fost puși puieții. Fiecare va fi mîndru de munca lui cînd peste ani va trece pe aici și-și va spune: Și eu am plantat un puiet. Iată-l ce falnic și frumos este acum, și ce frumoasă este comuna noastră!

„Crești tu, dar nici eu nu mă las"

Curtea din fața a Școlii de 7 ani nr. 1, de băieți, din Caracal e mică. In mijloc — un rond de flori, pe margine — pomi, unii mai tineri, alții mai bătrîni. Totul are o înfățișare plăcută, atrăgătoare. „Ce băieți harnici trebuie că învață aici", își spune fiecare trecător. Și chiar așa e. La ei e un obicei, care a devenit o adevărată tradiție pionierească: în fiecare an se plantează pomi. In grădina școlii a început să nu mai fie loc, dar orașu-i mare. Și ei doresc să facă din orașul lor o adevărată grădină. De aceea au săpat gropile, le-au lăsat să se aerisească, iar acum au început plantarea. Și cîntă... Cu cîntec, treaba merge mai cu spor.

— Ține-l drept!...

Așa! Unii țin pomii, alții îngroapă rădăcinile.

— Mai adă aici „hrană"! strigă Titus Frăsineanu, căruia i se mai zice „grădinarul șef". Desigur el e în fruntea tuturor.

Și Stănculescu Valeriu, „coechipierul" său, aduce într-o găleată un îngrășămînt special, pe care-l pune în fundul gropii. In felul acesta, firavele rădăcini nu vor da de un strat tare de pămînt.

Pionierii lucrează de zor. Ei așează cu grijă pomii, sfărîmă bolovanii, măsoară distanța pentru alei. Fiecare are de lucru. Neobservat, în urma celorlalți a rămas Titus. Stă aplecat și modelează din pămînt un fel de ceaunaș în jurul tulpinei — „să păstreze apa". După aceea se ridică; se uită la el, se uită la pom și-i vine un gînd șugubăț: La înălțimea capului anină de-o rămurică un semn. „Ia să văd cine crește mai repede!"

Pionierii clasei a VII-a îngrijesc mai departe grădina. Printre ei vine zilnic și Titus. El udă pomii, sapă pămîntul din jurul tulpinei. Cîteodată își aduce aminte de „semn".

— Ia să vedem cine a crescut mai mult, și se măsoară cu pomișorul.

Deocamdată n-ar putea să ne spună; a trecut doar prea puțin timp.

Al. MIHU

Bucuria va fi a tuturor

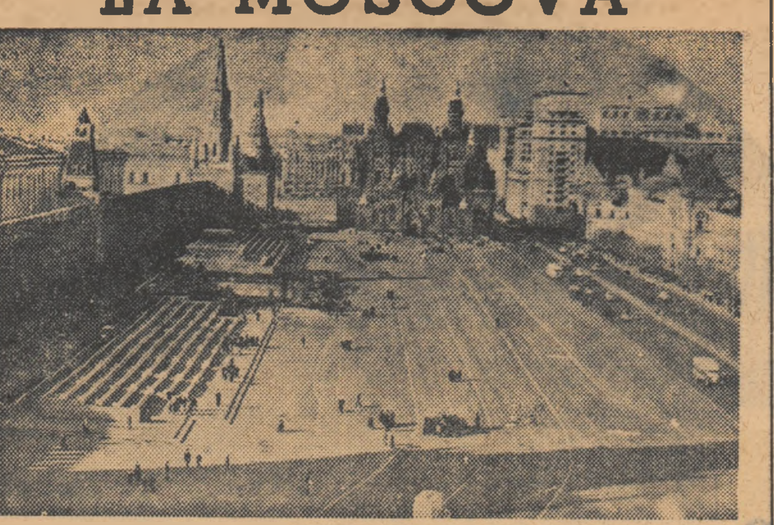
Incă din toamna trecută am pornit și noi la lucru. Am strîns sîmburi de zarzări, pruni și caiși pe care i-am semănat în grădină, iar o parte i-am ținut în lăzi de nisip în straturi. Cu aceștia am realizat în primăvară o pepinieră. Vara aceasta ne-am ocupat tot timpul de pomi, i-am curățat de omizi, iar acum în toamnă am semănat și alți sîmburi pentru a obține noi puieți.

Fiecare dintre noi are pomi și acasă pe care îi îngrijește. Pomii cresc odată cu noi, și cînd vor da roade, bucuria va fi a noastră, a tuturor.

Acum, în toamnă, pionierii din unitatea noastră au început lucrările pentru ocrotirea pomilor în timpul iernii. Fiecare va fi învelit în paie sau în rogojini încît vîntul aspru și gerul să nu le poată dăuna. Cu deosebită grijă ne ocupăm de puieții noi plantați și de pomii mai plăpînzi. In felul acesta sîntem siguri că nu vom pierde nici un puiet nici un pom.

**Pionierii și școlarii din clasele a III-a și a VI-a
Scoala pedagogică mixtă — Galați**

LA MOSCOVA

Piața Roșie

O călătorie la Moscova! Cine nu visează asta? Am avut de curînd fericirea să văd marele oraș. La întoarcere, prietenii, cunoscuții m-au asaltat cu întrebări. Mai ales copiii s-au arătat a fi deosebit de curioși: cum e la Moscova? Ai văzut Kremlinul? Dar metroul? Dar Expoziția Agricolă? Să răspunzi cîtorva nu e greu. Dar ce faci cu ceilalți, care nu sînt lîngă tine, cu cei mulți pe care îi știu tot atît de curioși? Acestora voi încerca să le răspund în rîndurile de mai jos — însemnări dintr-o minunată călătorie într-un minunat oraș.

PE STRĂZILE MOSCOVEI

Celui care, cu inima bătînd de emoție, coboară într-una din gările Moscovei și face primii pași pe stradă, orașul i se înfățișează de odată, mare, uriaș, clocotind de viață, cu șiruri nesfîrșite de mașini lunecînd ușor pe asfaltul magistralelor largi, cu mulțimea de oameni care forfotesc după treburi. Străbați străzile, bulevardele și rămîi uimit de lungimea și lățimea lor, de dimensiunile piețelor, de frumusețea clădirilor care le străjuiesc, de numeroasele magazine în care lumea intră și iese necontenit, de grădinile și parcurile dintre care unele se întind ca niște fîșii de-a lungul unor străzi întregi.

Kremlinul

Din centrul Moscovei — din impunătoarea Piață Roșie sau din apropierea ei — pornesc marile artere de circulație: străzile Maxim Gorki, Pușkin, sau Ohotnîi Read („Drumul vînătorilor", numit astfel pentru că aici se aflau, pe vremuri, înșirate numeroase magazine cu vînat; pe aici treceau seara și vînătorii ghinioniști, care nu voiau să se întoarcă acasă cu tolba goală!).

A înconjura fie chiar și cu mașina centrul Moscovei nu e o treabă care cere — cum s-ar putea părea, — puțin timp. Mașina lunecă încet (ca să putem vedea totul cît mai bine) de-a lungul zidului Kremlinului, trece prin Piața Roșie, pe lîngă mausoleul lui Lenin și Stalin.

Păstrîndu-și rîndul în șirul de automobile care se întind cît vezi cu ochii, automobilul nostru trece prin fața Teatrului Mare și Teatrului Mic (care e numit așa nu pentru că ar fi cu adevărat mic, ci doar ca să se deosebească de teatrul mare), prin fața a numeroase cinematografe și a marilor hoteluri și o cotește pe strada cea mai animată a Moscovei, pe strada Maxim Gorki. S-a înserat. Pe marile artere ale Moscovei te încîntă jocul de lumini al firmelor de neon albastre, roșii, portocalii, verzi, galbene, al magazinelor, teatrelor și cinematografelor.

Chiar în fuga mașinii nu pot să nu te impresioneze, de la început, oamenii Moscovei, acești oameni veseli și binevoitori, care umplu străzile, magazinele, sălile de spectacol. Intr-o stație de troleibuz (aici troleibuzele se succed cu regularitate, din două în două minunte) i-am văzut pe acești oameni așteptîndu-și ordonați rîndul. Nicăieri, nimeni nu încearcă s-o ia înaintea celuilalt... La un colț de stradă, cîțiva oameni s-au adunat în fața unui chioșc, unde însă nu se vinde nimic.

— Ce e aici? întrebăm.

— Un birou de informații — ni se răspunde. Pentru o sumă de bani cu totul neînsemnată, poți afla aici adrese, numere de telefon, lămuriri în legătură cu circulația autobuzelor sau a trenurilor, în legătură cu obiecte pierdute. Asemenea birouri sînt numeroase la Moscova și sînt foarte folosite de Moscoviți.

...Un oraș imens, fremătînd de viață, care uimește și încîntă în același timp, așa ni se înfățișează Moscova în seara primei plimbări...

(Va urma)

Radu TIULESCU

În casa lui Anton Sipoș

Apartamentul este mic dar primitor. Totul strălucește de curățenie. Afară s-a lăsat de mult frigul toamnei, dar aici, în casă, este cald. Din aparatul de radio se revarsă încet acordurile vesele ale unei melodii populare romînești. Pe masa mare, rotundă, din mijloc, acoperită cu o față curată, este așezat un vas cu flori. In jurul mesei, Elisabeta, Eva și Ion, copiii gazdei, își pregătesc lecțiile. Toți trei sînt școlari. Elisabeta și Eva poartă de mult cravata roșie.

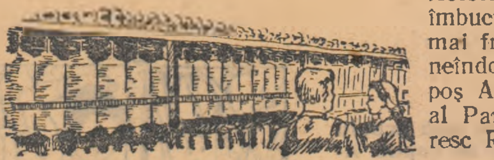
Mama pregătește cina. Tatăl încă n-a venit de la lucru. Azi, în această căsuță de pe strada Emil Gîrleanu nr. 11 din Arad e sărbătoare. Aici locuiește țesătorul fruntaș Anton Sipoș de la întreprinderea textilă „Teba". Mama, muncitoare și ea în aceeași fabrică, a adus încă de la amiază vestea că tata, Anton Sipoș, și-a îndeplinit sarcinile primului cincinal. Acum se pregătesc cu toții să sărbătorească acest eveniment în familie.

A sosit și tata. Copiii l-au înconjurat.

— Te felicităm, tăticule, te felicităm.

★

Cînd am intrat în casă, l-am găsit pe toți strînși în jurul mesei, la cină. Am stat mult de vorbă în seara aceea — Din una, din alta, Anton Sipoș a început a ne povesti cu glasul domol: „Fabrica asta, unde lucrez eu și mama, a fost construită prin anul 1936—37. Un mare capitalist a amenajat atunci o singură secție de războaie de țesut. Oare știți cît de greu se muncea în această fabrică? Ferestrele erau mici, lipsea lumina, lipsea căldura, nu aveam nici baie, nici cantină și lucram cîte 10-12 ore pe zi. Acum lucrurile s-au schimbat cu totul".

Sipoș Anton își privi cu dragoste copiii.

Astăzi fabrica noastră s-a mărit mult. Alături de vechea secție a războaielor de țesut, s-a construit, în ultimii ani, o secție nouă de filatură de bumbac, care acum lucrează și ea. A fost construită și o secție de filatură de vigonie. Aceasta va intra în întregime în funcțiune cel mai tîrziu la 23 decembrie, ziua deschiderii Congresului Partidului. Aproape toate mașinile din aceste secții sînt construite în țara noastră și nu aduse din străinătate, ca altă dată... Acum, în fabrica noastră se lucrează altfel, spuse el într-un tîrziu. Anul acesta, cu aceleași mașini, noi am reușit să producem cu vreo 5 milioane de metri mai multe țesături; oamenii au înțeles că lucrează nu pentru capitaliști, ci pentru ei.

Discuțiile s-au terminat tîrziu, fiecare s-a dus la culcare. A doua zi unii mergeau la lucru, alții la școală.

Și acum Sipoș Anton e fruntaș în întrecerea socialistă. El lucrează în contul lunii martie a anului 1956. De la începutul anului și pînă în prezent, acest harnic țesător a produs peste plan aproape 8.000 de metri de țesături. Știți cîte cămăși bărbătești s-ar putea confecționa din aceste țesături? Peste 2.500 de bucăți. Acestea sînt rezultate îmbucurătoare. Altele și mai frumoase vor urma neîndoios, pentru că Sipoș Anton este membru al Partidului Muncitoresc Romîn.

N. BIVOLU

PĂDUREA în pragul iernii

Acum cîteva zile mi-am luat pușca și m-am dus în Pădurea Voinii. Voiam să fac pe seară o pîndă de mistreți.

Prin pădure se simțea toamna tîrzie. Aerul era nemișcat și rece, ușor tăios, pătrunzînd adînc în plămîni. Copacii sfîșiau cu brațe dezgolite vălul de ceață.

Prin frunzișul mort, nici o mișcare; gîze nu mai sînt, melcii și-au pecetluit căsuțele, sălămîzdrele zac toropite

printre rădăcini de copaci, așteptînd somnul iernii. Și șerpii sînt aproape amorțiți: trebuie să fie undeva, prin tufișurile din jur, vreun culcuș de vipere. Se strîng ca la o duzină la un loc și alcătuiesc un ghem ciudat învălătucit.

Și ariciul se pregătește acuma de somn: se trîntește prin frunzișuri și prinde cu țepii fire de iarbă, frunze moarte, mușchi — cu care își ticluiește apoi un culcuș gospodăresc. Incovrigat, cu boticul în blănița moale de pe pîntec, o să tragă un somn strașnic pînă în aprilie.

Mistreți, gîndeam, sînt destui acuma, dar iepuri, deloc. Au tulit-o cu toții. Ii înspăimîntă grozav frunzele veștede ce se desprind din pomi. Fîș... fîș... cade una, cade alta — și lor li se pare că cine știe ce dușmani fioroși pășesc prin pădure. Pînă nu cad toate frunzele nu găsești picior de iepure în pădure.

Cu mistreții însă e altceva: e vremea lăcomiei lor. Mănîncă de toate, fără să aleagă, fără să facă mofturi: rădăcini, gîndaci și chiar șerpi. Ba mănîncă și poame pădurețe — mai cu osebire jir și ghindă; nu-i vorbă că mai dau iama cîteodată și prin cartofi sau prin porumburi. Așa își adună straturi de grăsime ce îi apără de frigul iernii. In curînd vor începe să facă grămezi de crăci, ca niște garduri, lîngă care au să se lipească îndată ce dă zăpada. Se adună mai mulți la un loc, ca să se apere mai bine de lupi. De fapt toate animalele se pregătesc acum pentru iarnă, fiecare în felul său...

Deodată aud o cracă pîrîind deasupra capului. Privesc în sus. In pom, un animal mic —aducînd ba a veveriță, ba a șoarece, ba a maimuțică, duce un mănunchi de mușchi cu lăbuțele, menținîndu-și echilibrul cu o ditamai coadă stufoasă... După felul în care-și ține coada l-am și recunoscut. E pîrșul cenușiu. Acum are două treburi de făcut: pe de o parte să-și așeze culcuș cald de iarnă, pe de alta — să se îngrașe cît poate. Mănîncă într-una alune și ghindă — adunate de el

într-un depozit făcut într-o scorbură de copac, iar peste cîteva zile se vor strînge doi-trei pîrși la un loc și-și vor pune cozile pe spinare ca niște pături. Sătui și așezați la căldură, ei vor cădea într-un somn lung, pînă în luna mai...

O căprioară țîșnește zveltă din niște tufe. Stă o clipă privindu-ne cu ochii ei blînzi, speriați și umezi — apoi se arcuiește și dispare pe sub aluni. Și-a schimbat blănița roșcată, cu un cojocel sur, de culoarea pădurii desfrunzite. Așa se va ascunde mai bine. Multe sălbăticiuni își schimbă culoarea blănii în prag de iarnă. Ba unele, cum ar fi hermina, ce trăiește prin ținuturile nordice, își schimbă blana cu totul: de la castaniu închis de tot, ajunge albă, albă ca neaua.

Privesc — și, din luminișul în care ajunsesem, munții se văd ferăstruind zarea cu albul proaspăt al zăpezii. Și-au schimbat și ei „blana". — Iarna e doar pe aproape.

Umbrele dese ale înserării se coboară peste pădure. Este tocmai vremea potrivită pentru vînătoarea de mistreți. Am început pînda.

Mihai DIMIU

CITIȚI ACESTE CĂRȚI:

Editura Tineretului a publicat de curînd volumele: „Praștia năzdrăvană" de Gica Iuteș, „Sîntem adevărați prieteni", de A. Sokolovski și „Carte nouă de povești maghiare". In „Praștia năzdrăvană" autoarea istorisește peripețiile prin care au trecut cei doi eroi Vasilică și Tudorică pînă au găsit o floare care întrecea în frumusețe însăși curcubeul. In volumul „Sîntem adevărați prieteni" scriitorul sovietic A. Sokolovski ne povestește despre niște copii care se ajută la învățătură, sînt buni tovarăși. „Cartea nouă de povești maghiare" frumos ilustrată cuprinde un mare număr de povești și legende.

Mîndria de a fi utemist

Va primi recomandarea

La cine alergi oare mai întîi cînd ai o bucurie, un necaz, cui să-i destăinuiești toate gîndurile tale dacă nu prietenului. Prietenele despre care vreau să vă povestesc sînt în clasa a VII-a B la Școala medie nr. 2 Caracal. Cum să vi le descriu? La înfățișare, ele sînt aidoma multor pioniere care le întîlnești. Dacă ați sta de vorbă cu Nica Maria, ați afla, desigur, că acum cîteva luni, în viața ei s-a petrecut un fapt deosebit — a fost primită în rîndurile Uniunii Tineretului Muncitor. De atunci, a trecut cîtva timp, dar ei i se pare c-a fost abia ieri. Amintirea acestei zile, o are necontenit în față.

In bancă cu Nica Maria stă cea mai bună prietenă a sa — Niculescu Maria. Ca să o deosebim, ei îi vom spune Măriuța — așa cum o strigă colegele. Măriuța n-are părinți, ea locuiește la casa de copii; aceasta e familia sa. Cînd Nica a devenit utemistă, Măriuța a felicitat-o din toată inima. Totuși n-a îndrăznit să se destăinuiască prietenei sale. S-a mulțumit s-o descoasă:

— Despre ce te-au întrebat acolo?

— Despre toate: despre învățătură, prietenie. M-au întrebat mult despre adunări, despre cum am muncit eu în colectivul de conducere al unității, au citit și recomandarea unității. N-au uitat să mă întrebe ce cărți citesc și mi-au pus întrebări din Statut.

— Spune-mi, o întrebă ea pe Nica, în altă zi: nu ți-a fost teamă? ...Cum să-ți spun, nu te-ai zăpăcit? Erai doar singură, iar în adunare erau mulți.

— Singură? In adunarea de U.T.M. ?! Dar toți sînt așa de prietenoși... Se poartă cu tine parcă te-ar cunoaște de mult.

Și Măriuța se gîndi: Pe mine m-ar recomanda oare unitatea? Ce-am făcut eu așa de deosebit? Dacă aș fi muncitoare, fruntașă, ...sau dacă aș fi salvat pe cineva... Dar așa...

★

E seară. In dormitorul celor mici, fetele se pregătesc de culcare. In mijlocul lor cineva le ajută. — E Măriuța. Ea locuiește de mult aici, la Casa de copii și cunoaște ce înseamnă să fi școlăriță în clasa I-a, să nu știi să te descurci cu șorțulețul, gulerașul ori funda.

...In dormitor e liniște. Cu glasul subțire ca al iedului, sau gros și răgușit ca al lupului, ea le povestește „Capra cu trei iezi". Poate că după aceea se vor juca de-a va-ți ascunselea sau vor învăța un cîntec nou — cine știe? Cîte jocuri interesante nu născocește Măriuța pentru cele mici. De aceea fetele o iubesc mult, și cum au ceva, fuga la Măriuța.

★

Dorința de a deveni utemistă creștea tot mai mult la Măriuța. Intr-o recreație se apropie de Nica și o întrebă, așa, de-a dreptul.

— Ce crezi Maria, îmi vor da recomandare? Eu n-am făcut nimic deosebit...

Nica o privi cu bucurie. Nu era însă mirată. De mult observase această dorință la Măriuța.

— Deosebit? adică în ce fel deosebit?

— Să zicem așa că aș fi făcut o faptă eroică.

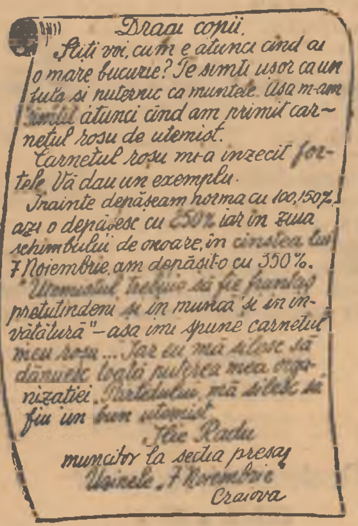
Nica se încruntă o clipă a supărare, dar apoi un zîmbet i se așternu pe față.

— Dar munca ta de fiecare zi? Faptul că ești prietena copiilor, că le spui basme, că te joci cu ei, ți se par lucruri chiar așa de mici?

— De unde știi? îngînă Măriuța.

— O știu mai mulți, nu numai eu. Și apoi să-ți spun drept și eu credeam la fel ca tine. Sigur vei căpăta recomandarea unității... Și își luă prietena de după umăr îndreptîndu-se spre clasă.

Măriuța nu este încă utemistă. Dar ea se pregătește pentru aceasta prin munca ei de fiecare zi.

Dragi copii.
Știți voi, cum e atunci cînd ai o mare bucurie? Te simți ușor ca un fulg și puternic ca muntele. Așa m-am simțit atunci cînd am primit carnetul roșu de utemist.
Carnetul roșu mi-a înzecit forțele. Vă dau un exemplu.
Inainte depășeam norma cu 100,150%, azi o depășesc cu 250% iar în ziua schimbului de onoare, în cinstea lui 7 Noiembrie, am depășit-o cu 350%.
„Utemistul trebuie să fie fruntaș pretutindeni și în muncă și în învățătură" — așa îmi spune carnetul meu roșu... Iar eu mă silesc să dăruiesc toată puterea mea organizației Partidului, mă silesc să fiu un bun utemist.
Ilie Radu
muncitor la secția presaj
Uzinele „7 Noiembrie"
Craiova

Makay PIROSCA
„Primirea carnetului de U.T.M."
Fragment

Instructoarea noastră

Intr-o pauză, în clasa a III-a „A" a intrat odată cu tovarășa instructoare superioară și o fată necunoscută. Băieții s-au uitat mirați la ea. Cine o fi?

— Dumitrescu Elisabeta va fi instructoarea voastră de detașament, le-a spus tovarășa instructoare superioară.

Vestea i-a bucurat mult pe băieți. Au și sărit cu întrebările, au înconjurat-o cu grijă. Pe furiș priveau cu admirație cravata sa roșie, insigna de U.T.M.

— Vă uitați la cravată, observă ea... Băieții tăcură.

Intr-o zi le-a povestit despre Pavlic Morozov. Se lăsase o liniște adîncă. In jurul ei se adunase acum aproape întreaga clasă, fiecare vroia să fie mai aproape să audă mai bine.

Zilele treceau una după alta și băieții se împrieteneau tot mai mult cu instructoarea lor. Odată în curtea scolii se juca fotbal.

— Henț! i-au strigat băieții lui Victor.

— Ba nu! Asta nu-i henț, se încăpățînă el. Am lovit cu mîna mai sus de cot.

Și instructoarea care tocmai trecea pe acolo trebuia să-i lămurească. Ea e și arbitru, și pictor, și regizor. „Ea știe tot", spun băieții. Și poate că uneori nu-i tocmai așa. Pentru unele lucruri trebuie să stea uneori ore întregi ca să le afle. Deocamdată ei nu știu aceasta, ei nu știu că aceasta-i prima sarcină de U.T.M. a instructoarei lor. Că pentru îndeplinirea ei ea ar sta nu numai ore întregi, ci zile și nopți de-a rîndul.

„Prima sarcină de U.T.M. o voi duce negreșit bine pînă la capăt, se gîndește Elisabeta. Voi mai fi fără îndoială, zeci și zeci de sarcini pe care le voi îndeplini. Și apoi... într-o zi mi se va încredința și prima sarcină de partid".

Școala medie de băieți nr. 18
București

Grupaj redactat de
Geta **COSTIN**

O remiză grea

KONSTANTIN VANȘENKIN

Umblînd prin sclipitoarea sală,
De-a lungul meselor trecînd,
Smîslov, șahistul cel cu faimă,
Cu toți se-ntrece, rînd pe rînd.

Se-nghesuie figuri — puzderii
Pe table-n fumul albăstrui.
Ba triști, ba veseli, partenerii
Se dau bătuți în fața lui.

Dar prea-s molii din cale-afară!
Se îndrîji un adversar.
De doișpe ani să fi fost doară
Istețul fiu de gazetar.

Cu inima chircită — gheață,
El însemnează-ncet, tăcut,
Intr-un carnet ce-l are-n față
Mutările ce le-a făcut.

Atentă-i lumea, ca la pîndă,
La veteran și la fecior,
Egali li-s sorții de izbîndă,
Oricît le-ar pare straniu lor.

Maestrul cată o ieșire,
Socoate fiece atac,
Și dă din cap cu învoire:
— Propun remiză, ce să fac?

Cu toții cînd văzură nulul,
Uimiți, strigară într-un glas:
— Băiete, nu fă pe fudulul,
Hai, nu te mai codi un ceas.

Dar, năucindu-l rezultatul,
De-așa noroc prea fericit,
S-a mai gîndit întîi băiatul,
Și pîn' la urmă s-a-nvoit.

...Cercat în lupte-ncrincenate,
Cu-atîția aprigi parteneri,
Smîslov o să și uite poate
De farmecul acestei seri.

Uitarea, de, îi omenească!
Dar n-o să treacă prea mult timp
Și iarăși or să se-ntîlnească,
Intr-un turneu vestit, în schimb.

Maestrul iar cu-amărăciune,
Nemaigăsind ceva mai bun,
Pesemne că pripit va spune:
— Mă rog, remiză vă propun.

Dar partenerul fără frică,
Știindu-se cu forțe noi,
— Refuz — gîndindu-se-o să zică
Și sigur va muta apoi.

In romînește de Nicolae **STOIAN**
din noua revistă sovietică „Tinerețe"

Cînd măsori făina cu ciurul spart

V-ați mirat poate de absența mea cam îndelungată din paginile ziarului. Să știți că am fost în concediu la Techirghiol. A trebuit să facă Zdup băi de nămol, că are reumatism, săracul. Și după un concediu cam lungușor, iată-ne din nou la lucru. Carnețelul, creionul, Zdup și... trenul. (Pînă la primăvară nu mai putem merge cu bicicleta).

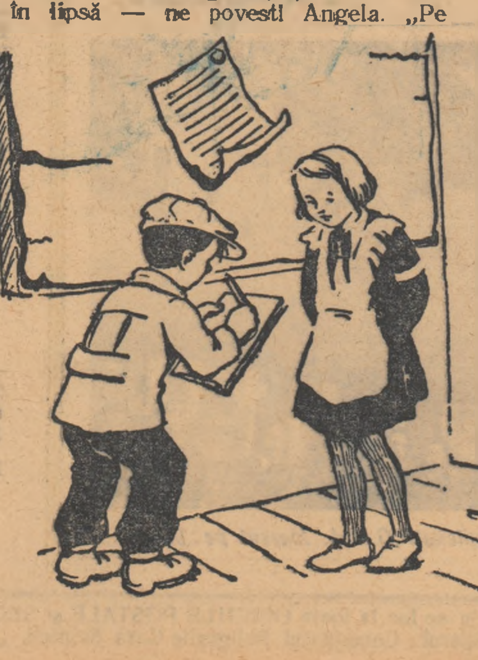
Am intrat în prima școală care ne-a ieșit în cale. Era să ne rătăcim prin niște săli întortochiate. Dar ne-am luat după... zgomot și am ajuns în clasa a V-a B. Numai fete. Au făcut roată în jurul nostru, ne-au urat bun sosit, ne-au întrebat de sănătate. Ne-ar mai fi întrebat ele multe, dar Zdup ăsta, tare nepoliticos, începu să latre. Dar cum eu știu că Zdup nu latră niciodată fără rost, mă uit mai atent împrejur. Nu mi-a fost greu să descopăr cauza: Zdup lătra la gazeta de perete. Și, după cum mi-a destăinuit el mai tîrziu, nu lătra la ea numai pentru că era urîtă și murdară, ci mai cu seamă pentru că nu avea nici un articol.

Observ lîngă mine o pionieră cu o tresă pe mîneca uniformei. „Ea mă va pune la curent cu toate, mă gîndesc eu, pentru că, socotind după tresă, trebuie să aibă o muncă în detașament". Intrarăm în vorbă

— Mă numesc Cojocaru Angela și sînt președinta grupei întîia din clasa noastră, mi se recomandă ea.

Firește că în primul rînd am întrebat-o despre alegeri.

— Eu am fost bolnavă cînd s-au făcut la noi alegerile, și m-au ales în lipsă — ne povesti Angela. „Pe semne că-i o pionieră bună; are grupa încredere în ea, de vreme ce-au ales-o în lipsă", mă socotesc eu repede în gînd și, plin de compătimire pentru că a fost bolnavă o întreb:

— Și ai lipsit mult de la școală?

— Am venit chiar în prima zi după alegeri.

— Atunci ai fost la toate activitățile grupei, m-am bucurat eu.

— Mda... Am avut o dată un fel de adunare, în care am vrut să discutăm despre situația la învățătură. Dar n-am putut, din cauza Anișoarei Tuluș, care a fost foarte indisciplinată și...

— Pe semne că nu stați prea rău cu învățătura, dacă... strecurai jumătate — în glumă, jumătate în serios.

— Da, da, stăm binișor... Din nouă pioniere cîte sîntem în grupă, numai vreo trei sînt amenințate să rămînă corijente pe pătrarul ăsta..., răspunse Angela, ocolindu-mi privirea.

— Și asta înseamnă că „stați binișor"? m-am indignat eu.

— Binișor față de grupa Rodicăi Ștefănescu, grupa a doua din clasa noastră, unde sînt tot nouă pioniere, dar sînt amenințate patru! — începu să dea ea repede cu gura.

— Da' ce!... sări Rodica Ștefănescu. Nu i-am dat sarcină Marcelei Șerban s-o ajute pe Sevcenco să se îndrepte? Și pe urmă mai e o săptămînă pînă la încheierea pătrarului, așa că mai e timp să le ajutăm pe cele amenințate... Tot așa am făcut și anul trecut... încheie ea și păru grozav de mulțumită de această „metodă".

Halal președinte... In loc să muncească cum se cuvine, auziți, „dă sarcină" Marcelei s-o ajute pe Sevcenco (parcă Sevcenco n-ar putea să învețe singură, dacă nu i-ar fi lene)... Ba se laudă că grupa uneia merge mai puțin prost decît a celeilalte... Ele nu știu că, atunci cînd măsori făina cu ciurul spart, nu ieși drept la socoteală și, pe deasupra, irosești făina?

Aveam de gînd să mai continui discuția, dar a sunat de intrare. Mi-am luat rămas bun de la pionierele clasei a V-a B, l-am chemat pe Zdup, care mai tot timpul își făcuse de lucru în clasă cu adunatul hîrtiilor de sub bănci și al firimiturilor (a ținut pe semne să le dea fetelor o lecție bună) și am plecat.

Cînd coboram scările, mă pomenesc cu Zdup că latră și mă trage înapoi. Am înțeles ce voia. Așa că am scos carnețelul și am notat: Școala medie de fete nr. 2, Constanța.

GHEORGHIȚĂ REPORTERUL

Victor Vintu

Na, să mai faci caricaturi!...

Insemnările lui Niță Peniță (3)

Incă pe coridor, înainte de a intra în clasă, am bănuit că s-a întîmplat ceva... Prea era liniște — ori de obicei la noi înainte de prima oră, e zarvă mare. Deschid ușa, și ce văd? Toți băieții, care cum veniseră, cu ghiozdanul subsoară, fără măcar să-și scoată paltoanele — stăteau adunați ciorchine pe rîndul de bănci de lîngă fereastră. Nici cînd apare numărul nou al gazetei de perete nu se string ei așa. Ce să fie: să-și fi adus Gavrilaș vestita lui colecție de timbre?

— A venit și Peniță! sare cu gura lui mare Opran, și mă-ntreabă: tu n-ai pățit nimic?

— Ce să pățesc? întreb la rîndul meu, puțin răstit, bănuind că pune la cale vreo glumă — are el obiceiul!

— Tu ai scăpat, aud din dreapta vocea tărăgănată a lui Milucă.

— Asta-i bună! Am scăpat? Dar ce trebuia să pățesc?

Pînă să mă întorc spre Milucă, să-mi spună despre ce e vorba, Gelu, redactorul gazetei noastre de perete, un băiat negricios cu ochelari și care nu se ține niciodată de fleacuri, îmi arată cu mîna peste umerii lui Opran.

— Uite ce-a pățit Teodorescu...

Pe banca lui, ca într-o librărie, se văd așezate toate cărțile și caietele din ziua aceea, chiar și caietul cu desene la științele naturale. Dar în ce hal! Toate pătate cu cerneală albastră încă proaspătă: cel puțin din cartea de romînă nu mai înțelegeai nimic! In fața lor, cu capul rezemat în palme, stătea abătut Teodorescu. Ți se făcea milă să-l vezi așa, mai ales cum e el unul dintre cei mai liniștiți din clasă, care nu te-ar supăra cu nimic. Tocmai lui să i se întîmple una ca asta!

— Ai alunecat? se aude deodată, din spate, vocea lui Timofte, gornistul, care tocmai intrase și el atunci în clasă.

— A-lu-ne-cat... — răspunse tărăgănat și puțin batjocoritor Milucă.

De îndată ca la un semn, din grupul băieților au pornit să se întretaie vocile, ca săgețile.

— I-au trîntit ghiozdanul pe jos, asta e!

— Și avea sticluța cu cerneală înăuntru...

— Ăia dintr-a șaptea, bătăușii dintr-a șaptea!

— Dar de ce și-a ținut cerneala în ghiozdan?

— Parcă știa ce o să se întîmple?

— Și mie mi-au trîntit ghiozdanul!

— Și mie, dar noroc că țineam cerneala în buzunar.

— Dar mie mi s-a rupt mînerul... ce să mă fac acum?

Noroc că a sărit Timofte cu vocea lui puternică:

— Stați! Ce s-a întîmplat? că nu mai înțelege omul nimic, dacă gîgîiți toți ca gîștele...

Atunci Gelu a făcut un semn cu mîna și s-a așternut tăcerea. El și-a săltat ochelarii pe nas și a povestit cum i-au întîmpinat azi dimineață, în poarta școlii, doi dintr-a șaptea, vlăjganii clasei, pe băieții cei mici: unul dintre ei ,întreba: Mă puștiule, în ce clasă ești tu?", iar între timp, venind din spate, celălalt trăgea cu servieta lui peste ghiozdanul băiatului. Din clasa noastră, numai eu, Timofte și încă vreo doi am scăpat de ei. Cel mai rău a pățit-o bietul Teodorescu: acum ce e de făcut cu cărțile și caietele mînjite?

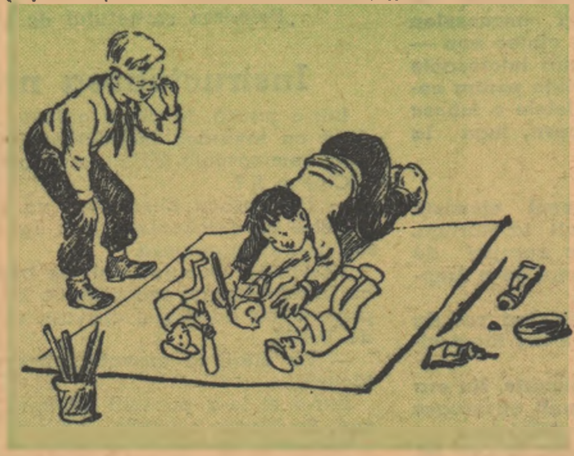
— Care sînt ăia? Mă duc și le-arăt eu lor, a hotărît furios Timofte. Ii bat de le pier 'e cheful! Piftie îi fac! (Lui Timofte îi convine, știu eu: e voinic cît unul de paisprezece ani).

— Nu, a spus Gelu, încruntîndu-se. Asta nu e o soluție (așa vorbește Gelu, ca un om mare, folosind cuvinte care ție nu ți-ar trece prin cap zece mii de ani). Trebuie să găsim alt ac de cojocul lor.

— Să simtă răzbunarea noastră! am adăugat eu, înflăcărat.

— Să le ungem banca cu clei, a propus Milucă.

— Il aduc eu pe frate-meu, e boxeur la „Dinamo". (Așa e Opran: nici una nici două, găsește totdeauna

prilej să se laude cu fratele lui care e boxeur la „Dinamo" !)

— Să le spargem geamul de acasă cu praștia.

Fiecare a venit cu cîte o ideie, care de care mai năstrușnică. Și se uitau cu toți la Gelu: el ce-o să spună? Dar Gelu rămînea mai departe încruntat pe sub ochelari. Deodată, l-am văzut tresărind:

— Am găsit! Ii facem de rîs!

— Cum? am sărit noi toți în jurul lui, curioși. Chiar și Teodorescu și-a ridicat fruntea.

— Peniță, tu ce zici? s-a întors Gelu spre mine și m-a privit cu înțeles. Ce ziceți, băieți?

— O ca-ri-ca-tu-ră, a răsunat din nou glasul tărăgănat al lui Milucă.

— Phiii! Cum nu m-am gîndit! s-a bătut Timofte cu mîna peste frunte. Măi Peniță, neapărat...

— Dar una așa, știi, să usture! a adăugat apăsat Gelu.

— O fac eu, zău o fac! am sărit eu și dacă nu v-o plăcea să nu-mi ziceți mie Peniță.

Zis și făcut. In prima pauză m-am dus lîngă cei dintr-a șaptea, să „spionez". Teodorescu mi i-a arătat pe amîndoi: unul înalt și slab, cu nasul cît pătlăgica, celălalt se vedea cît de colo că e bătăuș — avea o falcă puțin strîmbă. Las' pe mine, mi-am zis vă arăt eu vouă (lui Teodorescu i-am spus în șoaptă: vei fi răzbunat, n-avea grijă). Și mi-am ascuțit creionul...

In pauza a treia, caricatura era gata. Desemnasem un băiat mic, iar în spatele lui, unul dintre cei doi vlăjgani apropiindu-se pe furiș, cu un ciomag în mînă; în acest timp celălalt vlăjgan îl întîmpina mieros pe băiat: „Noi sîntem prietenii tăi". Milucă mi-a zis că e prea de tot că ei n-aveau ciomag, — alții însă au spus că așa e mult mai grozav, și că fără ciomag n-ar fi caricatură adevărată. Gelu tocmai se pregătea s-o afișeze cînd ne-am pomenit cu Scărlătescu dintr-a șaptea, care e în colectivul gazetei de perete a școlii.

— Am auzit că aveți o caricatură strașnică!

— Avem, i-a răspuns mîndru Gelu.

— Foarte bine, o s-o punem la gazeta școlii.

— Cum? a rostit surprins Gelu. De ce?

— Ascultă-mă, l-a luat liniștit Scărlătescu. Nu numai vouă v-au trîntit ghiozdanele, ci și băieților din alte clase...

— Să-și facă și ei caricaturi, n-au decît! m-am repezit.

— Stai puțin. Voi vreți să-i faceți de rîs, nu? să știe toată școala, așa-i?

— Da, am răspuns noi într-un glas.

— Ei unde-i mai bine să afișăm caricatura: nu la gazeta școlii?

— L-am văzut atunci pe Gelu săltîndu-și necăjit ochelarii pe nas.

— Bine, dar cu noi cum rămîne? Noi am avut ideia. Noi am muncit... A tușit încurcat, și a spus apoi: adică nu noi, ci el, Peniță, dar oricum...

— Asta vă doare pe voi? Uite ce facem atunci: semnăm dedesubt Niță Peniță, clasa a V-a. E bine așa?

— Bine, s-a învoit serios Gelu.

— Bine, am repetat și eu, la fel de serios, deși îmi făcea mare plăcere să apar la gazeta de perete a școlii; niciodată pînă acum nu-mi ceruseră colaborarea.

Ce s-a mai rîs de mutrele celor doi, cînd a apărut în aceeași recreație caricatura! Nu puteai să te apropii de gazetă — se adunaseră băieții buluc. Auzeam pe cîte unul: „Bine l-a mai prins! așa le trebuie!... Cine-i Peniță ăsta?", iar mie îmi venea să țopăi și să strig: „eu sînt ăla, eu sînt Peniță". Așa sînt eu: unii îmi spun că sînt lăudăros... dar ce vină am?

Toate ar fi fost bune dacă s-ar fi terminat așa; dar...

După terminarea orelor am plecat spre casă. Merg ce merg și deodată parcă simt că-mi ține cineva urma. Cotesc după un colț: nimeni. Mi s-o fi părut? Ajung aproape la jumătatea drumului spre casă, pe lîngă parcul sportiv, cînd mă simt din nou urmărit. Intorc capul și... la cîțiva pași în spate, cei doi găligani dintr-a șaptea.

(Va urma)

Sport

O întrecere îndîrjită

— Bine ați venit, bine ați venit la spartachiadă! Măi, ce mai voinici, se adresează stadionul din Slănic grupurilor de pionieri care pășesc necontenit pe poarta lui largă.

— Voinici și buni sportivi... răspund băieții.

— Asta om vedea le răspunde sfătos stadionul. Dacă nu v-ați pierdut vremea în zadar, apoi rezultatele vor fi bune.

*

Să vă spun drept, această discuție eu n-am auzit-o. Poate a fost, poate nu. Adevărul este însă că pe stadionul „M. Eminescu" din Slănic s-a desfășurat spartachiada de toamnă a pionierilor și școlarilor. Acolo pe stadion parcă totul te întreabă: Ce-ai făcut, te-ai antrenat?" și răspunsul nu-i greu de găsit; pentru aceasta, citește rîndurile de mai jos.

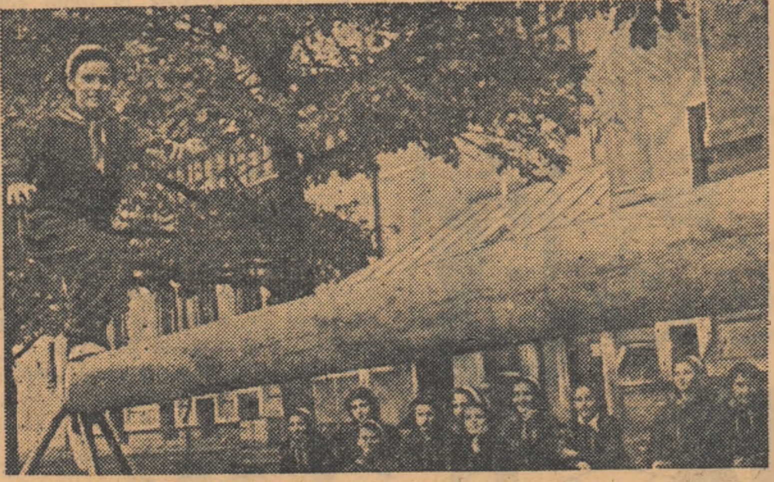
Pe stadion e astăzi un freamăt deosebit. Işi măsoară forțele pionierii din Aluniș, Broșteni, Vărbilău, cei din Prăjani, din Slănic...

Acum pe pista stadionului se desfășoară proba de 400 m. băieți. Concurenții aleargă în grup compact. Deodată se desprinde un băiețaș. Aleargă... ia viteză din ce în ce mai mare... sprint! Și la sfîrșitul celor 400 de metri pionierul Gheorghe Gheorghe din Vărbilău a reușit să obțină un timp remarcabil: 1 min. și 2 sec.

Cea mai pasionantă este proba de 60 m. plat băieți și fete. Primii au fost cei doi consăteni din Aluniș, Constantin Dumitru și Ionescu Maria. Dumitru a parcurs distanța în 7,6 sec. iar Maria în 8 sec.

Intr-un colț al terenului au loc sărituri în lungime și în înălțime. Printre concurenți ne apare o figură cunoscută, e Ionescu Maria. Ea a mai participat încă la două probe, dar săritura în lungime este proba ei preferată. Ușoară ca un fulg își ia avînt și... sare. Rezultatul e neașteptat, bun, valoros chiar — 4,05 m. Colegii o înconjoară, îi string mîna, o felicită. Ionescu Maria e cuprinsă de o nesfîrșită bucurie. Cîte după amieze n-a stat să se antreneze, ceasuri întregi. Și, cu toate acestea niciodată n-a venit cu lecțiile nepregătite. Și acum... acum performanța de 4,05 m. a încununat munca ei de o vară întreagă, iar stadionul nu va mai spune: „om vedea..." Dacă ar avea cu adevărat grai, ar spune: „Da, ați crescut mari, voinici și buni sportivi". Și acest răspuns se va adresa nu numai Mariei Ionescu, ci tuturor celor 150 de sportivi care au concurat la faza pe oraș.

C. STANCIULESCU

O probă dificilă din complexul F.G.M.A. Mersul pe bîrnă.

CONCURSUL „CEL MAI BUN DEZLEGATOR"

Dezlegările jocurilor

SERIA a III-a

Prin țară
(10 puncte)

Orizontal:

1. IP. — 3. BANAT — 8. OM — 9. MUREȘENI — 11. — BARAGAN — 12. ENI. 14. — AMIDON — 15. PNEU — 16. BRAD — 17. COARDA — 19. SABIA — 20. UIOARA — 22. SNOAVA — 24. ULMI — 25. BACAU — 28. ALT — 30. TE — 31. PERIȘ — 32. IE — 33. BICI — 35. RARAU — 36. IAȘI — 37. OAȘ — 38. CARAȘ.

Vertical:

2. POIENARI — 3. BURIDAVA — 4. ARAD — 5. NEGOIU — 6. ASAN — 7. TEN — 9. MAMAIA — 10. AIUD — 11. BARBOȘI — 13. NERA — 15. POAME — 16. BAN — 17. COLȚI — 18. AMARA — 19. SS. — 21. IU — 23. ALBAC — 25. BER — 26. CIUC — 27. AS. — 29. TISA — 31. PAS — 34. CIR — 35. RA. — 37. OS.

SERIA a IV-a.

Ghici
(10 puncte)

Orizontal:

1. ȘARPE — COCOȘ — 2. ACAR — OI — LAE — 3. CUC — STILA — 4. AO — NUC — APA. 5. DUS — MOARA — 6. COPACI — PR — 7. CAMAȘA — POD — 8. CAR — NASTURE — 9. PLASA — ARICI.

Vertical:

1. ȘARADA — CP — 2. AC — OU — CAL — 3. RAC — SCARA — 4. PRUN — OM — 5. CUMPANA — 6. COASA — 7. CIS — ACASA — 8. TARI — TR. 9. CLIPA — PUI — 10. OALA — PORC — 11. ȘEA — ARDEI.

Din gară în tren
(5 puncte)
GARA — CARA — CAIA — CAIS — CRIȘ - GRIS — GREȘ — GREC — TREC — TREN.

(Va urma)

Redacția și administrația: București Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii, „I. V. Stalin". STAS — 3452 — 52